

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/273/2018
Identifikačné číslo spisu: 1412213413
Dátum vydania rozhodnutia: 23.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1412213413.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Stavebného bytového družstva Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Polianky 9, IČO: 00 169 731, zastúpeného JUDr. Janou Kocandovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Jungmannova 8, proti žalovanému L. V., bývajúcemu v Q., T. U. 9, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Lebovič, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Tomášikova 10/B, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 5C/103/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2018 sp. zn. 5Co/88/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 1. decembra 2017 č. k. 5C/103/2012-140 uložil žalovanému povinnosť vypratať bližšie označený byt bez nároku na bytovú náhradu a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

1.1. Vychádzal zo zistenia, že rozhodnutím o pridelení družstevného bytu z 15. apríla 1998 bol manželke žalovaného (pôvodne žalovaná 1/) pridelený byt č. XXX/XI na ulici T. U. X v Q.. Byt bol odovzdaný manželke žalovaného ako členovi žalobcu pri spoločnom členstve žalovaného s tým, že byt budú užívať aj ich syn a dcéra. Vlastníkom bytu je žalobca. Žalobca evidoval voči žalovanému a jeho manželke dlh vo výške 6.782,42 €. Žalobca z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) písomne vypovedal 14. novembra 2011 nájom bytu, pričom výpoveď 14. decembra 2011 doručil manželke žalovaného (pôvodne žalovaná 1/). Zásielka s výpoveďou doručovanou žalovanému sa vrátila žalobcovi späť 4. januára 2012 s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Žalovaný uhradil vo februári 2013 žalobcovi v troch sumách celkom 6.770,28 €; jeho vážne chorá manželka v priebehu konania zomrela.

1.2. Dňa 27. septembra 2015, teda v priebehu konania, manželka žalovaného (pôvodne žalovaná 1/) zomrela, preto súd konanie voči nej uznesením č. k. 5C/103/2012-94 zo 7. apríla 2016 zastavil.

1.3. Súd na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané (v konaní nebolo sporné), že žalobca ako prenajímateľ zo zákonného dôvodu vypovedal nájom bytu žalovanému a jeho manželke, keď žalovaný spolu s manželkou nezaplatili úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace. Zároveň ani jeden zo spoločných nájomcov neplatnosť výpovede n a súde v zákonnej trojmesačnej lehote neuplatnil (§ 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka). Súd mal ďalej vykonaným dokazovaním preukázané, že obom spoločným nájomcom bytu, žalovanému aj jeho manželke, bola výpoveď z nájmu bytu doručená; manželke žalovaného do vlastných rúk dňa 14. decembra 2011 a žalovanému fikciou doručenia dňa 4. januára 2012 v súlade s vtedy účinným zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 46), keď žalovaný nepreukázal, že by sa v čase doručovania výpovede z nájmu bytu v mieste doručovania nezdržiaval. Potvrdenie zamestnávateľa žalovaného, v ktorom uviedol, že žalovaný sa z dôvodu výkonu povolania vodiča často vyskytuje mimo svojho trvalého a obvyklého pobytu nepreukazuje, že v čase doručovania výpovede sa žalovaný počas celej doby, kedy bola zásielka (výpoveď z nájmu bytu) uložená na pošte a mohol si ju žalovaný vyzdvihnúť, nezdržiaval v mieste doručovania. Zároveň nebolo preukázané, a žalovaný to ani netvrdil, že by dôvod výpovede zanikol v zmysle § 711 ods. 5 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný sám uviedol, že v čase doručovania výpovede nebol v hmotnej núdzi, a navyše súd uvádza, že aj v prípade tvrdenia a preukázania hmotnej núdze žalovaného z objektívnych dôvodov v čase doručovania by nebola splnená druhá podmienka na zánik výpovede z nájmu bytu, a to, že žalovaný dlžné nájomné uhradil pred uplynutím ochranného doby, prípadne sa s prenajímateľom písomne dohodol o spôsobe jeho úhrady, keď žalovaný zaplatil dlžné nájomné až vo februári 2013 a výpoveď mu bola doručená fikciou doručenia dňa 4. januára 2012.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. apríla 2018 sp. zn. 5Co/88/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Po odcitovaní na vec sa vzťahujúcich ustanovení § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 46 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) odvolací súd k nosnej námietke žalovaného v odvolaní (aj v dovolaní, pozn.) uviedol, že zdržiavanie sa v mieste doručenia znamená, že adresát skutočne v mieste doručenia býva a má teda možnosť osobne si zásielku prevziať. O zdržiavaní sa v mieste doručovania nemožno hovoriť, ak je adresát napríklad na dovolenke, hospitalizácii v nemocnici a podobne. Ide o také prekážky, pre ktoré nielenže nemohla byť adresátovi písomnosť osobne doručená, ale ani nemal možnosť sa dozvedieť, že písomnosť je uložená na pošte. K otázke zdržiavania sa v mieste doručovania a preukázania tejto skutočnosti sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo svojom uznesení pod sp. zn. II. ÚS 278/2011-13 zo dňa 16. júna 2011. V predmetnom uznesení uviedol, že „dôkazné bremeno preukázať, že adresát sa v čase doručovania v mieste doručovania nezdržiaval, znáša adresát, a nie správny orgán“ a uviedol tiež, že „čestné vyhlásenie adresáta, že sa v mieste bydliska nezdržiaval v čase doručovania, však na unesenie dôkazného bremena nepostačuje, lebo ide iba o tvrdenie. Je potrebný aj objektívny dôkaz preukazujúci, že v kritickom čase bol na inom mieste.“

2.2. Argumentáciu žalovaného, podľa ktorého splnenie podmienky, že sa adresát v mieste doručovania zdržiaval, musí dokazovať ten, kto zásielku doručoval (v prípade výpovede z nájmu bytu teda žalobca ako prenajímateľ), a že na spochybnenie splnenia tejto podmienky postačuje, že žalovaný túto skutočnosť namieta, pričom nie je povinný preukazovať, že sa v mieste doručovania nezdržiaval, nepovažoval odvolací súd za správnu. Prenajímateľ bytu n a jednej strane nedisponuje žiadnymi prostriedkami, ktorými by (bez toho, aby nájomcu či viacerých nájomcov neustále nedovolene monitoroval) mohol preukazovať miesto zdržiavania sa nájomcu bytu k určitému času. Na druhej strane, pokiaľ by n a spochybnenie splnenia podmienky zdržiavania s a adresáta v mieste doručovania postačovala samotná námietka adresáta bez akéhokoľvek preukázania, viedlo by to (v prípade vyhýbania sa adresáta doručeniu) až k znemožneniu doručenia akejkolvek písomnosti a tým i potlačeniu účelu a zmyslu náhradného doručenia.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný vymedzil spornú právnu otázku, na vyriešení ktorej stálo rozhodnutie vo veci samej, takto: „ktorú stranu sporu zaťažuje dôkazné bremeno preukázania, že sa adresát zásielky v mieste doručovania zdržoval, resp.

nezdržoval v prípade, ak pri uplatnení fikcie doručenia zásielky podľa § 46 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.6.2016, doručienka takýto údaj neobsahuje". V posudzovanej veci išlo o riešenie otázky účinnosti náhradného doručenia výpovede nájmu bytu žalovanému. Odvolací súd túto právnu otázku posúdil v podstate tak, že dôkazné bremeno preukázania, že sa v mieste doručovania nezdržoval, zaťažuje adresáta zásielky. Podľa doterajšej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (napr. 3Cdo/30/2010, 1Cdo/43/2006, 4Cdo/57/2008, 4Cdo/197/2008, 6Cdo/109/2011, 7Cdo/32/2016) vyplýva opak, t.j. splnenie podmienky, že sa adresát v mieste doručovania zdržiaval, musí dokazovať ten, kto zásielku doručoval. Na spochybnenie splnenia tejto podmienky postačuje, že žalovaný túto skutočnosť namietal.

3.1. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zmenil tak, že sa rozsudok prvostupňového súdu mení tak, že sa žaloba zamietá a žalovaný má nárok na náhradu trov konania.

3.2. Zároveň žalovaný navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia, čo odôvodnil tým, že mu hrozí strata obydla.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutia nižších súdov sú správne. Žalovaný mal možnosť opakovane preukázať, kde sa zdržiaval v čase, keď mu bola doručovaná výpoveď z nájmu bytu. Nestačilo len tvrdiť, že asi bol na služobných cestách. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný začal namietat, že mu výpoveď z nájmu nebola riadne doručená až po smrti jeho manželky, pričom v jeho osobe išlo o chronického neplátiča nájomného. Judikatúra, na ktorú poukázal dovolateľ, síce súvisí s doručovaním, ale týka sa iných právnych skutočností, pričom sa nejedná o prípad, kedy si žalovaný neprevzal zásielku v odbernej lehote.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalovaný v podanom dovolaní nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu, že v konaní bol on (a nie protistrana) zaťažený dôkazným bremenom o tom, že sa v mieste doručovania „zdržoval, resp. nezdržoval“ (bod 3), ktorá okolnosť bola významná v súvislosti s doručením mu výpovede nájmu bytu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ OZ.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

16. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Pokiaľ dovolateľ neoznačí alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/28/2017, 4Cdo/14/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/50/2017 a 8Cdo/141/2017).

17. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie

interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikročiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

18. Pre úplnosť treba uviesť, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

19. Podľa názoru žalovaného sa odvolací súd odklonil od právnych záverov vyjadrených v dovolacích rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/30/2010, sp. zn. 1Cdo/43/2006, sp. zn. 4Cdo/57/2008, sp. zn. 4Cdo/197/2008, sp. zn. 6Cdo/109/2011 a sp. zn. 7Cdo/32/216 (bod 3), a to v otázke uvedenej v bode 3 resp. 14 (jej parafráza). Dovolací súd v súvislosti s dovolateľom označenými dovolacími rozhodnutiami, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, predovšetkým zisťoval, či nový (tento) prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Vzhľadom na uvedené nižšie je zrejmé, že v novej (tejto) veci išlo o posudzovanie fikcie doručenia výpovede z nájmu (aplikácia § 710 ods. 3 in fine v spojení s § 45 ods. 1 OZ a „primeraného“ použitia § 46 OSP), ale v skorších prípadoch išlo o posudzovanie fikcie doručenia prvostupňového rozhodnutia (aplikácia § 47 OSP).

19.1. Dovolateľ tvrdený „odklon“ vyvodzoval predovšetkým z právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/30/2010. V označenej veci však dovolací súd neposudzoval doručovanie výpovede z nájmu (§ 710 ods. 3 in fine OZ) a ani neaplikoval ustanovenie § 46 OSP, na ktoré ustanovenie § 710 ods. 3 in fine OZ odkazovalo. V uvedenej veci vadný postup nižších súdov spočíval v tom, že súd prvej inštancie prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti žalovaných a odvolací súd odmietol ich odvolanie ako oneskorene podané, hoci pre také rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky. V oboch prípadoch dovolací súd konštatoval, že závery súdov o účinnom náhradnom doručení (fikcia doručenia) podľa § 47 ods. 2 OSP sú predčasné a budú platiť iba v prípade, ak bude zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržoval, keďže sporné doručienky neobsahujú predtlač so slovami „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“. Dovolací súd teda (skutkovo) vytkol odvolaciemu súdu, že mal vykonať na zistenie tejto okolnosti šetrenie. Iné relevantné závery z tohto rozhodnutia nevyplývajú, pričom tieto sú navyše vyvodzované z odlišných skutkových i právnych okolností, ako v teraz posudzovanej veci (aplikácia § 710 ods. 3 in fine v spojení s § 45 ods. 1 OZ a „primerané“ použitie § 46 OSP). V neposlednom rade najvyšší súd dodáva, že dovolatelia vo veci sp. zn. 3Cdo/30/2010 neskôr v o veci sp. zn. 3Cdo/143/2018 tiež ako dovolatelia neúspešne argumentovali „odklonom“ od rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/30/2010, keď dovolací súd uviedol, že „[t]vrdenie dovolateľov o tom, že odvolací súd nerešpektoval rozhodnutie dovolacieho súdu a odklonil sa od neho neobstojí vzhľadom k tomu, že tentoraz ide o posúdenie splnenia podmienok náhradného doručenia v zmysle § 46 ods. 2 O.s.p. a nie § 47 O.s.p. (ako to bolo v konaní sp. zn. 3Cdo/30/2010), pričom dovolací súd dodáva, že dôvodom pre zrušenie skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo nesprávne právne posúdenie splnenia podmienky náhradného doručenia, ale postup súdu, ktorý trpel procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., keď odvolací súd nevykonal šetrenie na zistenie okolnosti namietanej dovolateľmi, a to, či došlo k zákonnému doručeniu súdnych zásielok“. Dovolací súd konštatuje, že odkaz na toto rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovaného, že zo strany odvolacieho súdu došlo k odklonu relevantnému v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19.2. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd sa odklonil aj od záverov vyjadrených v dovolacích rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/43/2006, sp. zn. 4Cdo/57/2008, sp. zn. 4Cdo/197/2008, sp. zn.

6Cdo/109/2011 a sp. zn. 7Cdo/32/2016 (bod 3). Predmet právneho posudzovania v uvedených všetkých veciach sa - rovnako ako v predchádzajúcej veci (bod 19.1.) - netýkal doručovania výpovede z nájmu podľa § 710 ods. 3 in fine OZ v spojení s § 45 ods. 1 OZ a „primeraného" použitia § 46 OSP, a le týkal sa - rovnako ako v predchádzajúcej veci (bod 19.1.) - doručovania rozhodnutia prvostupňového súdu podľa § 47 OSP. Dovolací súd preto musí opätovne konštatovať, že odkaz na uvedené rozhodnutia dovolacieho súdu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovaného, že zo strany odvolacieho súdu došlo k odklonu relevantnému v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.